

[Haustrup Clemmensen.]

sker en yderligere forcering både af boligbyggeriet og erhvervsbyggeriet, så vil det naturligvis kræve en større mængde af finansiering, og det problem klarer man naturligvis ikke blot ved at sige obligationsrationering. Det bliver der i hvert fald ikke flere penge af til den investering, der skal finde sted inden for hele byggesektoren. Derfor tror jeg også på dette område, man skal prøve at gøre sig klart den helt elementære sammenhæng, der eksisterer, nemlig at opsparingen må forøges, hvis den stigende investering overhovedet skal kunne præsteres.

Der var — men det er måske for at glæde særlige sider i den socialdemokratiske gruppe — nogle betragtninger vedrørende storbankerne og deres dominans. Det var næsten helt ude på den yderste venstre fløj i folketingsalen, man kunne anvende en tilsvarende forargelse og stemmeføring. Vi har netop drøftet også under denne debat, at store dele af finansieringen sker gennem realkreditinstitutionerne, og de er vel i kraft af deres natur ikke hæmmet af dette voldsomme angrebepunkt, hvorefter det er storbanker, der sidder — jeg forstår oven i købet med personlige forbindelser — og afgør tingene. Mon man dog ikke skulle gøre sig klart, at danske banker og sparekasser også har en finansieringsopgave i dette land, at de tager deres udgangspunkt ved vurdering af de enkelte projekter, der forelægges dem. De har netop et ansvar for, at disse projekter er tilstrækkeligt økonomisk begrundede til, at de kan gennemføres.

Vi har alle et ønske om at foretage — håber jeg da — en splittelse af magtkoncentrationer. Statsministeren gjorde nogle bemærkninger om det, også i tilslutning til mine udtalelser vedrørende fondsdannelser. Der er altså ikke nogen principiel uenighed, håber jeg da, mellem socialdemokratiet og det konservative folkeparti om, at vi skal undgå magtkoncentrationer. Det må gælde på alle områder. Derfor tror jeg, at vi måske skal være varsomme med på dette område at fremstille det, som om en enkelt del af det danske kapitalmarked er præget af personlige interesser og en meget, meget snæver kreds af enkeltpersoners indflydelse.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne have lov at tilføje, at jeg i øvrigt opfattede — og

jeg håber ikke, at det er galt opfattet — hr. Per Hækkerups ordførertale som et redeligt forsøg på trods skarphe, trods principiel uenighed at lægge op til på ny at komme i et forhandlingsvenligt klima i denne sal. Jeg synes også, der i hr. Aksel Larsens og i hr. Poul Dams tale var tendenser i den samme retning. Jeg håber ikke, det skader nogen af de pågældende inden for deres egne grupper, at jeg gør disse bemærkninger; det var i hvert fald ikke tanken. Jeg tror, der er grund til fremover med de økonomiske problemer, vi står over for, at lægge op, trods principielle forskelligheder, til et samarbejds-klima, hvor vi har en pligt til at undersøge, hvor langt vi kan blive enige, hvilke forslag der trods alt i fællesskab på disse væsentlige områder kan gennemføres. Jeg lægger også megen vægt på, at denne debat i hvert fald ikke har forringet mulighederne for at fastholde en bred enighed om landets udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Om man kan sige nøjagtig det samme vedrørende markedspolitikken, ved jeg ikke. En af hr. Per Hækkerups gode venner, hans partifælle hr. Ivar Nørgaard, rykkede ham jo her til undsætning, og det gælder vel ikke altid, at hr. Per Hækkerup har den indstilling: befri mig for nogle af mine venner, mine modstandere skal jeg nok selv klare. Men man kan vel i hvert fald sige, at hr. Ivar Nørgaards synspunkter vedrørende andre partiers stilling til det nordiske var en smule ensidigt formuleret. Det er sagt mildt.

Jeg vil gerne først gøre den bemærkning, at vi åbenbart hvert år skal diskutere, om det er forsvarligt eller ikke forsvarligt, at hr. Anders Andersen er formand og hr. Jørgen Jensen næstformand for markedsudvalget. Jeg vil gerne først give ganske principiel tilslutning til statsministerens udtalelser vedrørende disse områder. Dernæst vil jeg tilføje, at netop de to ærede medlemmer måske er nogle af de mest indsigtfulde, der sidder i den del af folketingsalen, der skal vælge formand og næstformand i udvalgene. Og så skulle man måske også medgive, at den måde, på hvilken markedsudvalget er blevet ledet også under hr. Anders Andersens formandskab, efter min opfattelse er aldeles uangribelig. Derfor tjener det, så vidt jeg kan se, ikke noget sagligt formål at blive ved med en slags heksejagt på både hr. Anders Andersen og hr. Jørgen Jensen